

u. L. 1. S. 40.

1205

QVOD FELIX FAUSTUMq; JUBEAT JEHOVAH
DISSERTATIO INAUGURALIS JURIDICA
DE
ACQUISITIONE
PER
TRADITIONEM

Quam

Divino favente Numine

RECTORE MAGNIFICENTISSIMO

SERENISSIMO PRINCIP E AC DOMINO

DN. GUILIELMO HENRICO

DUCE SAXONIÆ, JULIACI, CLIVIÆ AC MONTIUM,
ANGARIÆ, WESTPHALIÆQUE ET RELIQUA,
Ex Decreto & Auctoritate Illustris Facultatis Juridicæ in Alma Salana

PRÆSIDE

DN. JOHANNE BERNHARDO Griesen/

HEREDITARIO in Pösen/

JCTo Famigeratissimo, Serenissimi Ducis Saxo-Isenacensis Consiliario
Aulæ ac Consistorii, Antecessore, ut & Facultatis Juridicæ ac
Scabinatus Assessore

Domino Patrono Suo etatem Devenerando

PRO LICENTIA

Summos in utroq; jure honores & privilegia Doctoralia rite consequendi

Publico Eruditorum Examini submittit

JOHANNES GUSTAVUS Storch/ Gustr. Mecklenb.

Ad D. Maii MDCC XI.

IN AUDITORIO JCTORUM.

J E N Æ
LITERIS WERTHERIANIS.

Diss. jur. civ.

526,18

56(3)56

Q. D. B. V.

Th. I.

E acquisitione per Traditionem,
ejus natura acproprietate jam
acturis nobis, quoniam teste
Scaligero per vocis cognitionē
ad ipsius rei ducamur notitiam,
hujus quoque Thematis nostri

Etymologia & primo quidem loco examinanda
est paucis. Et vocem acquisitionis ab acquirendo,
quod hic est idem quod comparare, derivari
satis constat: utut verò alii ab hac voce absti-
nere malint & in ejus locum comparisonem, quo
verbo Cicero utitur, substituere; nihilominus ta-
men, cum Imperator, Titulo de acquisitione
per arrogationem, hanc vocem usurpet, re-
tinere

A 2

tinere

tinere eam tanquam notiorem, & receptionem placuit.

Th. II.

Traditionis verò verbum à transdando dictum, refert Cujacius *obseru. XI. cap. 9.* Estque in Jure ambiguum. Jure Canonico, traditione constant ea, quæ initio sola voce à juris conditoribus prodita ad nos veluti per manus pervenerunt; licet ea posteritas scripto complexa sit: *Can. Ecclesiasticarum dist. XI.* Eo refert Canisius *Summ. Jur. Can. Lib. I. Tit. §. 1.* illud Divi Pauli: ita fratres state & tenete traditiones quas didicistis, sive per Sermonem sive per Epistolam nostram *2. ad Thessal. 2.* Jure Civili quandoque idem est, quod deputare, *L. i. C. de Sport.* Aliquando vero rerum mobilium porrectio est de manu in manum, *Cujacius dicto loco.* Interdum Generaliter pro tenendi accipiendique aliquid facultate, etiam si nec dominium nec possessio transferatur. *L. Licet. 17. §. ult. ff. depositi. L. Rec. 8. commod. §. 5. Inst. de Interdict.* Et denique potissimum pro datione possessionis accipitur. *L. si rem tradi. 28. ff. de verbl. obl. L. 3. §. 1. de Act. Emti. L. si ager. 50. ff. de R. V.* & haec veriorem vocabuli traditionis non tantum significationem, sed & definitionem esse, ait Cujacius *dicto loco,*

Quod

Quod confirmat veterum manifesta auctoritas,
 quibus tradere, cum de transferendo dominio
 queritur, nihil aliud est quam potestatem facere
 rei habendæ & possidendæ. *Vinn. ad §. 40. Inst.*
de R. D. num. 2. Unde constat, quod verbum
 traditionis, quando de acquisitione juris realis
 agitur, non ita generaliter sumatur, ut etiam
 qualemcumque rei transferendæ corporalem &
 naturalem dationem, apprehensionem & con-
 tactum absque animo acquirendæ veræ & justæ
 possessionis complectatur, qualis est Coloni,
 Inquilini, Depositarii & aliorum ejusmodi de-
 tentorum, de quibus in *L. non solum 33. §. 1. de*
usucap. & supra citt. Legib. sed veræ, vacuæ &
justæ possessionis dationem & translationem
significet: de quo infra pluribus.

Th. III.

Sed aliis alia placet definitio non multum
 tamen à Cujacii diversa, nimirum quod sit
 actus, quo res corporalis ab eo, qui jus & ani-
 mum transferendi habet, ex justa causa in alium
 accipientem transfertur. *L. 9. §. 3. de acquir. re-*
rum Dominio. Cum vero res incorporeas tra-
 ditionem & usucaptionem non recipere mani-
 festum sit. *L. 43. §. 1. de acquir. rer. dom. L. 4.*

A 3

§. 27.

§. 27. *de usur.* Ideo verum est, solas res corporales tradi posse, quia ipsæ solæ tangi possunt sui natura, §. 1. *de Rebus corporal.* & *incorporal.* & ideo etiam possideri, L. 2. pr. *de acquir.* l. *amitt. poss.* L. 10. ff. *si servitus vindicetur.* L. 28
 §. 5. *Ex quibus causis majores.* In rebus vero incorporalibus patientia pro traditione est. *Stuck, Exercitat. Inst. part. 2. Decad. 4. assert. 8.*
Lit. E. Anton. de Amat. Resolut. 95. num. 20.

Th. IV.

Est vero traditio vel vera & propria, quæ in rebus mobilibus fit de manu in manum: in rebus soli inductione in possessionem, ipso tradente & inducente, & quod ad ipsum decedente, L. 78. §. *fundum de contrah. emptione.* L. 5. *de vi & vi armata* L. *fundi 33. de acquir. poss.* vel ficta. Fictè variæ res traduntur. 1) Si quis rem quam tibi commodaverit, aut apud te deposuerit, postea ex aliqua alienationis causa suam esse patiatur. §. 44. *Inst. de R. D.* L. 9. §. 1. L. 21. §. 1. *de acquir. Rer. Dom.* 2) Si rem illam, quam mihi debes, aut aliam rem, in conspectu meo reponebere jubeam. L. 79. *de solut.* 3) Si debitorem meum jussero id, quod mihi debet ex causa alienandæ rei tibi tradere. L. 15. pr. *de rebus cred.* L. 2. §. 21.

§. 21. ff. de Acquir. l. amitt. poss. 4) Si quis absenti rem suam per epistolam donet, ita ut eandem ab eodem conducat, aut rem suam donando, vel in dotem dando, vel vendendo usumfructum ejus sibi retineat. L. 77. de Rei vind. L. 69. pr. de Acquir. l. amitt. poss. L. 29. 35. C. de donat. 5) Si quis symbolo alieno res tradat, ut claves horrei. §. 45. Inst. de Rer. divis. 6) Oculi & affectus sufficiunt in rebus, quæ propter magnitudinem ponderis nequeunt moveri l. i. §. 21. de acq. rer. don. 7) Si emptor rei, quam emit consignet eo animo, ut sit tradita. L. 14. junct. L. i. §. 2. de peric. Et commod. rei vend. 8) Si quis acervum lignorum emerit, quem à venditore tollere sit jussus, traditus videatur, simul atque ipsi posita fuerit custodia per emptorem. L. 51. d. acquir. vel amitt. poss.

Th. V.

Exemptio quoque traditio quædam facta est, L. 6. ff. de donat. ubi promissione exemptionis saxi sive eximendi saxi, statim facta exemptione perfecta est donatio, etiamsi saxum adhuc jaceat prope fodinam, neque dum inde evectum fuerit, statimque saxum exemptione fit ejus, cui promissa fuit exemptio, sive exemptio facta fuerit per ipsum, sive ejus mercenarium aut operarium.

Neque

Neque obstat, quod non videatur traditum
 saxum, præsertim cum adhuc jaceat prope fodi-
 nam donatoris, quia exemptione est quædam tra-
 ditio, sive promissio exemptionis jam subsecutæ.
 Hinc si donatorem pœniteat, donatario dabitur
 & actio in rem, & ad exhibendum, & etiam in-
 juriarum, quæ datur nobis contra omnes rem
 nostram tollere, & auferre prohibentes. L. 9. pen-
 dentem in f. de Act. Empti. Si vero nondum exe-
 merit, sed sumptum tamen in eo eximendo jam
 fecerit donatarius & donator postea prohibeat
 cum amplius eximere, dabitur donatario actio de
 dolo. L. si cum mibi ff. d. dol. mal. non verò rei vindi-
 catio, vel ad exhibendum d. l. si cum mibi: Ubi ait.
 nullam aliam quam de dolo actionem hoc casu
 superesse: idque recta ratione, quia scilicet ante
 exemptionem, quæ est loco traditionis, dominium
 in donatarium non est translatum. L. 6. de donat.
 Putat tamen Accurs. ad d. L. si cum mibi: hodie
 propter constitutionem Justiniani, quæ est. L. si
 quis argentum Cod. de donat. §. aliæ Inst. eod.
 donatario aliam actionem, nempe condictionem ex
 L. competere, non verò actionem de dolo: sed
 ex ea opinione sequi duo per absurdâ, putat Giph.
 ad l. 6. ff. d. f. don. i. L. si cum mibi esse abrogatam,
 quod certe absurdum sit, cum ea Lex sit posterior.
 d. L.

dupsa

d. L. si quis argentum & d. §. aliae. Secundo, quod etiam contra L. 6. *de donat.* donatarius etiam ante exemptionem possit cogere donatorem, licer pœnitentem, ut patiatur se eximere saxum cretam & arenam &c. Quod autem de actione de dolo dictum est, idem confirmari in L. *Permissi 16. in fin. de præscript. verb.* ubi si quis mihi permittat, ut in suo fundo seram, & fructus deinde tollam: postea vero quam sevi, non patiatur me fructus tollere, propter sumptum à me factum, mihi dabitur actio de dolo. Nam fructus ipsos petere aut vindicare non possum, quod cedant solo, non autem ei, qui eos levit. §. cum in suo solo. *Inst. de Rer. Divis.* Nec obstet, quod hodie etiam sine traditione cogatur donator perficere donationem *ex. L. si quis argentum.* Nam ea Lex ita sit accipienda, ut valeat iis casibus, quibus non repugnet, & quibus nominatim est expressum, quid servari aut teneri debeat. Sic enim omnes novellæ sint interpretandæ, ut intra suos fines contineantur. *Giph. d. l.*

Th. VI.

Idem juxta L. 6. ff. *de donat.* est de emtione & conductione dicendum, nimirum eo casu quo aut vendita, aut locata est alicui exemptio saxi, si ante exemptionem pœnitentat venditorem aut lo-

B

cato-

catorem, lapidem manere venditoris: si postea
 poenituerit, lapidem factum esse emtoris: ideo-
 que ante exemptionem posse impediri emtorem,
 postea non item: Et est eadem ratio, quod scil.
exemptio sit quædam traditio. Sed ulterius quæri-
 tur. Utrum emtori, contra venditorem impe-
 dientem nulla detur actio? Et certum est dari
 actionem exempto, etiam ante exemptionem.
 Post exemptionem enim rei competit vindicatio,
 ut iam dominio. An autem Emotor venditorem
 cogere possit, ut ipsum faxum patiatur eximi,
 an verò tantum ad id, quod interest, peridet ex
 hac generali quæstione: An venditor ad rem
 tradendam præcise cogi possit, an verò liberetur
 præstando id, quod interest? Quod nonnullis ve-
 riis videtur L. i. de Act. Em. L. 4. si traditio Cod.
 eod. Observandum quoque quod hic de saxo sive
 lapide eximendo dicitur, idem quoque juris esse
 in arbore cædenda sive adimenda, d. l. 6. ff. de don.
 Idemque jus in arena creta, marmore & simili-
 bus. d. L. permisisti. de Præscript. Verb. & d. L. si
 cum mihi. 34. de Doto. Cum per demonstratio-
 nem arborum & consignationem, quæ pro pos-
 sessionis traditione habetur. L. i. §. i. de acq. poss.
 venditarum traditio facta fuerit, ut ut pretio non-
 dum soluto avectio non prohiberi, quia paria sunt
 pretium

pretium solvi, & fidem de pretio haberi, §. *venditæ Instit. de R. D.* nedum evectarum restitutio peti potest sub eo obtentu, quod pretium nondum solutum fuerit. Fides enim de pretio habita est, cum ante pretii solutionem traditio sit, & ablato permititur. L. *si soluturus 39. in fin. de solut.* Postquam injustum est negare dominii acquisiti potestatem. L. *penult. C. de Contr. Emt.* super est tunc venditori actio venditi de pretio non repetitio rei venditæ, ad quam non competit actio, nam traditione, aut quod ejus loco est, dominium transfertur, L. *20. C. de Pact.* nisi domino ejusdem, donec pretium solvitur, reservato, *Mev. Part. IV. Dec. 206.*

Th. VII.

Porro etiam acquiritur possessio per traditionem instrumentorum ipsius rei, L. *i. Cod. de Donat. Dur. spec. Libr. IV. part. 3. de Emt. Vend.* sed quid si in instrumento continetur, vendo & trado tibi, nunquid presumetur traditionem factam esse? Videtur, quod sic, quia standum est instrumento, nisi contra probetur. L. *cum precibus. C. de prob. L. si quis uvas ff. de Uisufr.* Quidam distinguunt, an res, quæ venditur, sit in præsentia, id est, in illa civitate vel in absentia ut primo casu videatur

B 2 pos-

possessio tradita & acquisita, in alio non. ut in L.
quod meo. §. plus ff. de cond. furt. L. parvi. ff. de
solut. vel distinguendum, aut res, quæ ven-
ditur, est mobilis, & tunc tradita præsumitur:
aut immobilis, & tunc non, nisi appareat de ven-
ditoris voluntate, ut in L. prædia d. ff. de acq. poss.
Fatue igitur dicitur in instrumento, vendidit &
tradidit; sed salvare potest, si res sit in præsentia:
qui est modus querendi possessionem, vel etiam
si postea sequitur in instrumento, quod venditor
constituat se possidere nomine emtoris. Consul-
lendum est ergo emtori, ut vel venditor roget
precario ab emtore; vel etiam retineat usum-
fructum, quia tunc videtur translatum dominium
in emtorem & possessio. ut L. quisquis. C. de donat.
L. quod meo ff. de acq. poss. L. Julianus. §. si ven-
ditor ff. de act. emt. & vend.

Th. VIII.

Quod attinet materiam sive objectum
traditionis non potest alia res tradi quam quæ
corporalis est, nam ut ante animadvertisimus re-
rum incorporalium traditio non est, & quidem
res illa corporalis, quæ est in possessione nostra
ejus enim rei quam non possidemus traditio à no-
bis fieri non potest. L. traditio ff. de Acq. Rer. Dom.

Mascard.

Mascard. de prob. Vol. I. Concl. 422. num. 1. 2. 3. Hinc allegans ex constituto rem sibi quæsitam, probare debet constituentem tempore constituti possesse, alias nihil obtinebit. *Angl. in L. Quamvis. §. si conductor. num. 8. ff. de acq. rer. Dom.* Nemo enim plus juris in alium transferre potest, quam ipse habet. *L. nemo plus ff. de R. J.* Quemadmodum ergo verè tradere non potest, quod non habet, idcirco nec ficit. *L. si filius fam. & L. si solvis. ff. de Rebus Cred.* *Mascard. de Prob. Vol. III. Concl. 12II. num. 2. 6.*

Th. IX.

Non verò sufficit, ut quis tradat rem quam possidet, sed insuper ut vacuam possessionem tradat necesse est; prescribit enim Imperator in *L. 20. C. de pact.* quod traditionibus dominia rerum transferantur. Maxima autem vis domini consistit in ipso fructu, ut autem re utamur, fruamur, tanquam domini aliter fieri non potest, quam ut nobis vera & vacua ab omni possessore ac detentore, possessio tradatur. Certum itaque esse videtur. 1) non de traditione, quæ fit colonis, creditoribus, & aliis, qui re non suo, sed alieno nomine utuntur, nec item de contactu momentaneo, ex quo nullus fructus rei contactæ, ad eum, qui ita tetigit, pervenire potest, intelligi

B 3 posse.

posse. Iuris autem est certi in ambigua voce legis eam approbandam ac sumendam interpretationem, quæ vitio caret, L. *in ambigua* 19. ff. de LL. vitiosa autem esset interpretatio, si vocabulum possessionis de occupata jam & alii competenti intelligeretur, hæc enim si alicui tradatur non potest accipiens possessor fieri, quin alium spoliet, quod duo eandem rem in solidum possidere non possint. Violenta autem ejusmodi actio jure improbata est. L. 1. pr. ff. Unde vi. §. 6. *Inst. de Izterd.* Deinde) quod ad acquirendum dominium vacuæ possessionis traditio requiratur evidenter probat responsum Callistrati, in L. *si ager* 50. de R. V. ubi ex natura probationis liquido probatur, in transferendo dominio ejusmodi intervenire traditionem, per quam possessio acquiratur. Et quod de vera possessione non detinione loquatur, ostendunt sequentia Jure-Consulti verba, quibus opponit hæredem emitori, quod hic ante traditionem, actione in rem agere non possit; ille vero de eo, quod hæreditati obvenit, rei vindicatione experiatur; licet possessionem ejus nondum habuerit. Idem probatur, L. 2. §. 1. de Act. Emt. ubi traditionem proprie vacuæ possessionis translationem significare ostenditur.

Th. X.

Porro quod ea metis sit Legumlatorum,
 quod nimis ad transferendum dominium va-
 cuæ possessionis traditione opus fit, inde etiam
 apparet, quod modi omnes impropriæ sive fictæ
 traditionis ita sint comparati, ut vacuam & justam
 possessionem in recipientem transferat, cuius
 exemplum est constitutum, si enim dominus, qui
 alicui vult traditam rem suam possidens consti-
 tuat se alterius nomine possidere, eo ipso consti-
 tuto vacuam possessionem, quam animo relin-
 quit in accipientem transfert. L. 18. *ff. de acq. poss.*
 Neque obstat, L. 16. *de fund. dotal.* in quo re-
 sponso videtur mulier proponi, quæ fundum,
 quem Titius possidebat, & prope jam usucepe-
 rat, marito in dotem dedit, eo affectu, ut fundus
 dotalis fieret, atque ex eo tempore ad prohi-
 bitionem legis Juliæ pertinere inciperet, mari-
 toque acquireretur vendicatio: quæ omnia ar-
 guant, dominium istius fundi marito quæsitus
 fuisse, per L. 23. *de R. V. juncta.* L. 13. §. 2. *de fund.*
dotal. Cui tamen possessio acquiri non potuit,
 cum aliis fundum possideret. Unde porro ef-
 fici arbitrantur dissentientes, fundi istius domi-
 nium simplici traditione ac nudo brutoque cor-
 poris

poris contactu in maritum translatum fuisse. Verum non videtur ex allegato textu, quod volunt sequi. Etenim in dotem quoque data dicuntur, quæ non protinus tradita sunt, sed doti tantum destinata, L. 14. & seq. de Jure dotium. & cur prædium dotale constitui minus recte dicitur, quod mulier instrumento dotali profiteatur, se in dotem dare, quam ususfructus, & jura prædiorum constitui dicuntur pactionibus & stipulationibus? §. I. usufr. & §. ult. de servit. sed & jus vindicandi marito competere potest, nondum translato rei in dotem datæ dominio, cessione videlicet actionis, argum. L. ult. Cod. de Hæred. Vend. quam in L. 16. de fund. dot. in dotem datam omnino credibile est, cum ipsam rem tradere, quam alter possidebat & tenebat, mulier non potuerit. Vinn. ad §. 40. Inst. de R. D. num. 3.

Th. XI.

Non sufficit verò traditio vacuæ possessionis, sed titulus quoque exigitur, qui causa possessionis dicitur pr. de usucap. L. 5. 6. C. de acq. poss. Cum causa sit, cur possideamus, vel quod potius occasionem traditionis præbeat Borchold. de acq. poss. cap. 6. num. 2. Et quamcunque traditionem antecedere debeat, sive sit corporalium
sive

sive sit incorporalium rerum. L. 31. *de acq. rer. dom.* Licet enim rerum incorporalium proprie traditio non sit. L. 25. §. 1. *in fin. ff. de Serv. præd. Urb.* Usus tamen pro possessione, & patientia pro traditione habetur. L. 3. *de usufr.* L. 1. §. ult. *L. ult de Serv.* L. 10. *si Serv. vind.* Solent Principem excipere, qui possessioni suæ titulum quærere opus non habeat, tum quod solutus sit legibus. §. 8. *Inst. quibus modis test. infirm.* L. 31. ff. *de LL.* tum quod subditorum res politice sint ipsius principis propriæ vid. *Hob. de Civ. Cap. 6.* §. 13. 14. 15. & seq. tum quod subditis de Principis factorum possessionisque justitia disputare non conveniat. *Gloss. in Rubr. C. de Præp. lab.* Verum enim verò cum Princeps quidem legibus solutus sit, legibus tamen vivat, & cum officio boni imperantis non pugnet, sed illi probe conveniat, leges quas ipse tulit, servare, nihilque magis proprium sit imperii quam legibus vivere. L. 23. ff. *de Legat.* iii. L. 4. C. *de LL.* L. 3. c. *de Test.* Præterea Princeps non sit solutus legibus naturalibus & jure gentium, & porro quod subditorum res sint ipsius propriæ, non ita simpliciter statuendum, ut hoc pluribus deducit *Schilt. in Manud. Philos. Moral. ad ver. Iprud.* §. 67. & sq. defendant illi hanc opinio,

C

nem

37297

nem', qui amant sine legibus loqui. Titulus autem debet esse justus qualis est dotis, donationis &c. Unde si horum alterutrum tantum absit & res tradatur, nuda traditio dicitur; quæ dominium non confert. *L. 31. pr. de acq. res. Dom.*

Th. XII.

Acquisitionis per traditionem causa efficiens remota est jus naturale, quod appellatur jus gentium. §. II. *Iust. de Rer. Divis.* cum illo jure alias vel nullum certum & firmum dominium vel nulla efficax rerum alienatio esse potuisset. Adeoque ex ratione juris naturalis seu gentium aliquid ad translationem Dominii requiritur, quam sola voluntas domini rem suam alteri in hoc addicentis: non obstante quod quoque jure & ratione civili institutum sit securitatis dominiorum causa, & occurrenti temerariis alienationibus, ut tunc demum à priore domino abeat, cum is alteri reni emendam & possidentiam tradiderit. Nam idem duplici jure censi, neutquam repugnat. §. venditæ. 41. *Inst. de rer. divis.* Soli verò juri Civili hoc cum Grotio de I. B. & P. 2. C. 6. §. 1. n. 2. tribuere, jura nostra non patiuntur §. 40. *Inst. de R. D.* ubi recte

§ (19) 58

recte Vinnius inquit: *Nemo ex ratione Juris Gentium facto suo rem, sive ea nullius sit, sive alterius, acquirit, nisi cuius potestati aut manui subjecta sit: quod ita quisque consequitur, si eam apprehendit, si possessionem ejus nanciscatur argt.* L. I. §. 1. ff. de aeq. l. amitt. poss. Non aliter autem possessio rei alienae apprehendi & per eam potestati nostrae subjici potest, quam si Dominus eam tradiderit in cuius tamdiu potestate est & manet. Frustra itaque Puffendorff. de jur. Nat. & Civ. 4. c. 9. §. 6. & 7. Grotium cum dissentientibus ab eo conciliare laborat: Videlicet considerari posse dominium quatenus est qualitas quædam moralis separata à possessione: vel quatenus cum ea est conjuncta, ita ut priori modo cessare possit traditio, non posteriori. Dominium siquidem acquirendum sine possessione considerari haut potest, argt, d. L. I. §. 1. ff. de aeq. vel amitt. poss.

Th. XIII.

Neque aliter docet Justinianus, utut enim rei legatae dominium ad legatarium ipso jure transferatur, quamvis ejus possessionem natus non sit, certissimo argumento, traditionem, aut adeptionem possessionis ad dominium trans-

ferendum præcise non requiri, verum non est, si de translatione dominii vera loquamur, sed de ficta, & in dicto casu ideo introducta maxime ut legatarius, post diem legati cedentem decedens, ad hæredem legatum transmittat. L. 3. & L. 5. quando dies leg. Vinn. ad pr. Inst. de leg. n. 4. Quod autem hoc casu traditio non requiratur est principaliter ex beneficio legis civilis, non vero ex simplici jure naturæ, quod lex civilis in usum revocat. Ex his, ni fallor, satis fieri potest argumento à dissentientibus proposito, videlicet: quod non in omni alienatione requiritur, illud ipsum non est per se ad alienationem adeoque ex jure naturæ necessarium. Traditio non in omni alienatione requiritur. E. Major illis videtur evidens, quia à negatione universalitatis, ad negationem per seitatis legitima est consecutio. Minorcm vero probant ex alienatione, quæ fit per beneficia ut in legatis; Si enim terminus medius argumenti sumatur de omni alienatione vera & ficta illud totum concedimus. Si vero de alienatione propria accipitur, minor propositio cum ejus probatione falsa est. Non itaque habet sese traditio. (i) per modum requisiti utilis & quandoque necessarii, quia per traditionem securitas incertitudinis domini-

56 (21) 56

minorum, quæ multarum litium est seminiarium.
Neque (2) habet se per modum conditionis
convenientissimæ ad usum dominii & necessariæ.
Neque (3) requiritur traditio per modum
complementi & indicii evidenter, ut hoc ipso
intelligatur alienantem sese abdicasse dominio,
& notum fecisse, quod accipiens nunc domi-
nio istius rei alienatæ gaudeat; sed est ipse mo-
dus, quo dominium transfertur *argt. §. II. junct.*
§. 40. Inst. de R. D.

Th. XIV.

Causam efficientem proximam verò con-
stituit persona tradens alienans: Sic si dominus
est, acquiritur Dominium, si non usucapiendi
conditio persona acquirens verò est, cui res tra-
ditur, idque fit vel personæ principali, vel aliis
per quas nobis acquiritur: puta servum, filium-
famil. procuratorem, *tot Tit. Inst. per quas*
perf. cuiq. acq. Hodie per tutorem vel curato-
rem, qui secus quam olim negotia pupilli, sine
interventu eorum expediunt. *Franc. Exerc. 3. q.*
4. n. 10. Sed notant singulare in Principe quod
transferat dominium absque ulla traditione. *Ja-*
son in L. 15. C. de R. V. n. 5. quia per legem
transfertur dominium sine aliqua traditione per

C 3

l. Com-

l. Commissa ff. de Publican. & Vect. Princeps
 verò dicitur lex animata in terris: sed hoc verum
 esse, si concessio per modum gratiæ facta sit,
 statuit, Gail. Lib. 2. observ. 55. videlicet con-
 templatione meritorum vel servitiorum, tunc
 dominium transferri sine traditione, quia ista sit
 natura collationis gratiosæ Cap. sibi absenti de
 Præb. in 6. item quod quælibet gratia Principis
 censeatur esse privilegium Jason in d. l. 15. de R.
 V. n. 10. Secus verò si per modum contractus
 concessio fieret, quo casu intelligatur Princeps,
 secundum juris communis dispositionem contra-
 here voluisse, & quod in contractibus Princeps
 utatur jure communi, & consideretur ut priva-
 tus, ita ut teneatur observare quid promisit &
 contravenire non possit, quia obligatur de jure
 naturali propter consensum L. i. pr. ff de pact.
 An verò personæ Ecclesiasticæ rem vendentes
 dominium absque traditione transferant, non
 est eadem omnium sententia. Affirmant qui-
 dam, referente Hart. Pist. L. 2. q. 29. n. 28. eo
 quod minime deceat, quemquam decipi à viris
 Ecclesiasticis clement. cum illusio de renunc: C.
 quod autem de jure Patron. & quod de beneficiis
 Pontifices rescripserunt primum semper præfe-
 rendum esse tanquam potiorem. C. tibi. C. si
 duo

35 (23.) §.

duobus de renunc. in 6. Panormit. verò & alii negant in C. continebatur de his quæ fuit à maj. part. cap. Quos merito & nos sequimur, nam iuris civilis regulæ etiam jure Canonicō sunt receptæ, iis exceptis quæ reprobantur expresse C. 1. & 2. x. denov. oper. nunc. Cum nunc jure Canonico nihil constitutum reperiatur inter personas Ecclesiasticas locum non habere, juris civilis constitutionem & propterea omni fundamento careat, Ecclesiasticas sola rerum venditione absque earum traditione dominium inter emptores transferre, insistimus. L. 20. C. de part. Quod vero de beneficiis jure canonico cautum est, hoc duntaxat in spiritualibus procedit. Quod autem specialiter & singulari de causa constitutum non est ad alia extendendum argt. L. 14. ff. de LL. Quod verò dictum, viros Ecclesiasticos alienos esse op̄tere à similibus dolis, hæc ratio nihil ulterius probat, quam eos gravius hoc in casu peccare & puniendos esse, quam, ut vocantur, laicos homines qui ob eam causam incidunt in crimen Stellionatus. per L. 1. & 2. C. de Crim. Stell. L. 1. & seq.

Th. XV.

Consensus accipientis similiter maxime necessarius est. In omnibus enim rebus quæ

quæ dominium transferunt, concurrat oportet ex utraque parte affectus, nam sive ea venditio, sive donatio, sive quælibet alia causa alienandi fuerit, nisi animus utriusque consentiat, perduci ad effectum, id, quod inchoatur non potest. L. 55. ff. de obs. & act. Consensus verò ille concernere duo debet, corpus quod traditur & dominii translationem, in corpore enim si errent & dissentiant si nimis aliud individuum spectet accipiens aliud autem tradens, non transit dominium L. 36. fl. de Rer. D. junct. 34. ff. de acq. vel amitt. Poss. Alia ratio verò est dissensus & error circa causam transferendi dominii, ille enim non impedit quo minus dominium in accipientem transeat L. 36. de acq. res. dom. Neque adversatur. l. 18. pr. ff. de reb. Creo. ut ut enim contractus mutui ibi attendatur ab accipiente & donatio à tradente: ideo directo & ex alterutro istorum titulorum, non fiant nummi accipientis; non ex donatione cum pecuniam non ut donatam acceptaverit, quod necessarium est ad donationem L. 55. de obl. & act. nec ex mutuo quia & in hoc utriusque consensus, perinde ut in alia conventione, requiritur L. 3. §. 1. de obl. & act. adeoque detur ipso jure condicō sine causa,

sa; qua pecunia consumta repeti possit: elicitur tamen illa ex æquitate per exceptionem in voluntate ipsius dantis fundatam. Neque obstat L. 18. *ff. de Reb. Cred.* ubi consensus in translationem dominii non est, quia accipiens non est eo animo, ut velit rem, quæ traditur, sui dominii fieri, quam tradens hoc animo est, ut rem faciat accipientis. Tradens enim quasi mutuam pecuniam dedit, accipiens vero quasi ostendandi causa, antea commodatam accepit. Non potest transire ejus pecuniæ dominium in accipientem, ut nec, si ego quasi deponens tibi dero, tu quasi mutuam accipias pecuniam, d. L. 18. §. 1. *ff. de Reb. Cred.* Struv. Exerc. 6. Th. 10. Boc. class. 5, disp. 7, num. 24.

Th. XVI.

Causam efficientem merito excipit effectus, scil. acquisitio dominii, quia pactorum effectus non est, ut iis dominia transferantur, L. 20. *ff. de pact.* Et iis adstipulamur qui putant regulariter dominium transferri sine traditione haut posse. Nec quicquam moramus Alciatum arbitrantem dominium etiam sine traditione transferri posse; licet aliter fiat in arrogatione, in qua ejus, qui se dat arrogandum

D

quo_z

quoque bona transeunt ad arrogatorem, adeo ut arrogatio inter modos acquirendi referatur §. ult. Inst. per quas pers. cuique acq. L. penult. §. 2. ff. de bonor. poss. secund. Tab. Bona enim ibi tantum per consequentiam, sed persona principaliter transit in potestatem arrogatoris. Expressè enim Papinianus ait, quod testator cum capite fortunas quoque suas in familiam & domum alienam transferat. Multa enim per consequentiam transeunt, quæ per se sola non possunt. L. 62. ff. de acq. rer. dom. Quo referunt monachatum, quod & eo ut adoptione per consequentiam bona ipso jure acquirantur Monasterio ex Novell. 5. Sed in commisso ob vestigal non solutum sine traditione acquiri dominium videtur, cum commissum statim desinat esse ejus, qui crimen contraxit, & dominium acquiratur ipso jure fisco. L. 14. ff. de publican. Sed responderi potest, id lege introductum, cuius ea est potestas, ut dominium ipso jure transferat. Quemadmodum & in publicatione bonorum receptum est, quamvis in hac valeat ratio in arrogatione allegata, nimirum quod cuius bona publicantur, ejus quoque persona plerumque quasi commissa reipublicæ. Rei dotalis Dominium ipso jure & sine traditione ad uxorem redire non probatur,

L. 30.

§§ (27) §§

L. 30. C. de jur. dot. Nam in illo textu non tam dicitur, quod dominium redeat sine traditio-
ne, sed quod eadem res & naturaliter in ejus per-
manserint dominio. Neque, quod legum subti-
litate transitus earum in patrimonio mariti vi-
deatur fieri, ideo rei veritas vel deleta vel con-
fusa est.

Th. XVII.

Traditione non solum transfertur domi-
nium, sed insuper jus prælationis tribuitur. Si enim
Titius, qui Sempronio vendidit prædium, idem
vendidit & tradidit Aureliæ Philoxenæ, soluto
pretio, nullis ei emtionis datis instrumentis, cum
Sempronio instrumenta tradidit Sempronius
& prærogativâ contractus, & vi traditorum sibi
instrumentorum (quæ traditio possessionis &
dominii translationem operatur L. 1. C. de donat.)
fundum vendicat ab Aurelia. Consulti super hac
controversia Dioclet. & Maxim. L. 15. C. de rei
vind. rescripsierunt, Aureliam prætextu non tra-
ditorum instrumentorum à possessione non esse
expellendam, cum manifesti juris sit, eum cui
priori traditum est prædium, in detinendo domi-
nio esse potiorem. In arbitrio autem Aureliæ
esse, utrum possessionem sibi defendere, an ce-
dere & pretium cum usuris recipere malit. Utut
D 2 verò

verò verba, si igitur antecedente tempore te posses-
sionem emisse, accipi possint, quasi non significant,
emissionem præcessisse: sed quod consultrix an-
tecedente tempore, id est antequam ipsi contro-
versia moveretur, vel antequam consulteret &
omnino quod ante hanc einderit, necesse tamen
non est eo confugiamus, quia controversia, super
qua consuluit Aurelia, non fuit de priori vel po-
steriori contractu, neque ex hoc capite contro-
versiæ decisa, sed de priori & posteriori traditione;
& illi non huic prælationis vis inest, & præfertur,
cui priori res tradita, sive prior, sive posterior sit
emtor. Et cum Imperatores non significant,
quis sit primus vel secundus emtor, non opus
erit, ut de hac re simus solliciti.

Th. XVIII.

Sed si venditor secundo emtori scienti reni
tradiderit, nihilominus traditio effectum sorti-
tur, eaque dominium transfertur, & is jure ordi-
nario potior in jure dominii est, cum L. 15. C. de
R. V. non distinguat, utrum scienti, an ignorantis,
posteriori emtori res tradita sit sed propter
hunc dolum priori emtori actionem revocato-
riam concedunt. Cum enim certi juris sit, à de-
bitore, qui in fraudem creditorum alienat, do-

mi-

minium transferri, & actionem revocatoriam non impedire dominii translationem: ideo Doctores quoque, qui revocatoriæ actioni locum esse ajunt, non propterea negant, per traditionem in posteriorem emtorem dominium esse translatum. Quia tamen inter ejusmodi venditorem & debitorem in fraudem creditorum alienantem, differentia dilucide apparet, non revocatoriam directam, sed ex æquitate utilem contra emtorem, qui alii rem venditam esse scivit, concedunt, adeoque in ipso & venditore dolus concurrit, quoniam hic proprium factum ignorare non potuit. Et quidem juxta eorum sententiam, quod venditor præcise rem tradere teneatur, quanto gravius & fortius adstrictus est venditor emtori primo, tanto gravior est dolus si eam rem alteri vendat. Obstare quidem videtur, quod in L. 15. *Cod. de rei vind.* duobus in solidum prædium jure distrahatur, adeoque revocatoria actio non competit. Verum quia venditor dominus manet, summo jure tradendo rem, secundum emtorem dominum facit. Sed quatenus rumpit fidem, & improbe facit, crimenque stellionatus, imo falsi committit, utique nec juste, nec jure rem alteri vendidisse videri potest, L. qui duobus 21. ff. ad Leg. Carn. de falsi.

D,

Nihil

Nihil igitur prohibet, quo minus ex æquitate admittatur utilis revocatoria, contra emtorem, qui dolum participavit, ideoque in mala fide est. Utcunque enim sciat, venditorem adhuc dominum esse, attamen & hoc scivit, quod iterum vendendo fidem rumpat & gravissimum crimen contrahat. Licet igitur mala fides emtoris non impedit, quo minus fiat dominus: tamen id efficere potest, ut teneatur actione revocatoria.

Th. XIX.

Neque dicas, quod non possit esse in mala fide, quisquis rem habet à domino. Hoc enim eo casu duntaxat verum est, nisi factum domini transferentis habeat in se vitium, quomodo hic facto illo vendendi contrahatur crimen falsi. Nam & qui sciens emit à debitore, non existente solvendo, rem habet à domino & fit dominus: sed tamen dicitur esse in mala fide & tenetur actione revocatoria, siquidem in præjudicium alterius alienationem fieri scivit. Quomodo etiam, qui rem oppignoratam sciens emit, utcunque à domino emat, tamen est in mala fide, quoniam scivit alteri in ea re jus constitutum esse: & qui rem venditam iterum vendit, gravius peccat, quam qui vendit rem obligatam, gravius etiam, quam

quam qui iterum rem pignori obligat, quoniam res duobus in solidum obligari, sed in solidum vendi successivè non potest: Nam alter tantum crimen stellionatus, alter vero & falsi crimen committit. Neque hic obtinet, quod in usu-captionibus, ubi ille mala fide possidere dicitur, qui à nondomino, quem scivit dominum, non esse accepit. Ibi enim strictius accipitur malæ fidei possessor. Hic vero in mala fide omnes esse dicuntur, qui rem ab eo accipiunt, qui liquidum & liberum jus transferendi non habet, propterea quod aliis in ea vel ad eam jus habeat, & ita rem se habere sciunt. Certissimum enim est, quod mala fide agat, qui rem emit ab hoc, quem scit vendendo in gravissimum incidere crimen.

Th. XX.

Neque, quod emtor sit dominus omne vitium tollit, quia contingit illud potestate traditionis, & quod adhuc dominus sit vendor, & ut propterea actione in rem teneri nequeat: sed non facit, ne ob dolum commissum locum habere possit actio revocatoria. Neque instes: non facile bonæ fidei emtorem reperiri, si ad inducendam malam fidem sufficit, rem fuisse obligatam alteri. Non enim semper res,

quæ

quæ alteri venditur obligata est, & si forsitan obligata sit, potest omnino hoc emtor ignorare. Quod verò quis possit suspicari venditoris bona esse obligata non facit malam fidem, ad quam non sufficit sola suspicio. Cum etiam in eo, qui sufficit suis creditoribus, cesset præsumtio malæ fidei. Multo minus dicendum, propterea quod primus emtor non habeat in re vendita jus pignoris, secundus emtor sit bonæ fidei possessio. Ad malam enim fidem, ut dictum satis est, quod primus habeat ius ad rem, & quod vendens rumpat fidem, & committat crimen falsi; hoc qui scit & emit, à dolo absolyi non potest, adeoque recte contra secundum emtorem actio revocatoria moveri potest. Si verò queratur, quis potior in vindicando rem venditam sit, omnino potior est, quoad jus dominii per traditionem quæsitum, secundus emtor. Sed ipsam rem propterea affectam aliquo modo esse emtori, quod alias fieri non possit, ut statim ubi nude venditio est perfecta, periculum spectet ad emtorem, & omne juxta commodum & incommodum ad eum pertineat, haud dixerim. Sufficere enim venditionem esse perfectam, nihilque ulterius desiderari traditum est, §.3. Inst. de Emt. & Vend. Quicquid enim inquit Imperator sine dolo

dolo & culpa venditoris accidit, in eo venditor securus est, quæ ratio fundamentum invenit, *in L. 5. §. 2. ff. commod.* quemadmodum verò periculum ad emtorem pertinet ita & commodum. Nam & commodum ejus esse debet, cuius periculum est. *d. §. 3. Inst. de Em. & Vend. L. 10. ff. de Reg. Jur.* Neque obstat quod venditor, qui contractus fidem fregit, ex emto actione conventus, quanti emtoris interest præstare cogatur, *L. 6. C. de her. vend.* Inde enim non sequitur, quod actio revocatoria non possit locum habere contra emtorem secundum, *Conf. Gail. Lib. 2. obs. 55. num. 11.*

Th. XXI.

Traditioni itaque non causæ sive titulo effectus ille cum tribuatur efficiatque cum potiorum cui res tradita ex cintione & venditione, utut alter prius emerit, idem obtinebit, si duobus eadem res sit donata & alteri tradita, ut is potior quoque habeatur, cui priori tradita. Neque hac ratione inter titulum onerosum & lucrativum potest fieri differentia, cum non titulus, sed traditio consideretur, *L. 15. Cod. de R. V.* Imo videntur Imperatores à donatione ad emtionem argumentari, dum inquiunt : cum & si causa donationis utrique dominium vindicetis

E cum,

eum, cui priori possessio soli tradita est, haberet
potiorem conveniat. Quare rejicienda est in-
terpretatio Fabri quasi hæc sit sententia istorum
verborum, ut si alter titulum venditionis alter &
posterior titulum donationis habeat, aliud sit
statuendum, & diversum ab eo, quod in prin-
cipio legis de duobus emitoribus constituerant
Imperatores. Si quidem ibi duæ causæ lucra-
tivæ comparantur cum duabus onerosis, neuti-
quam verò, aliud esse in concursu causæ lucrativæ
& onerosæ dicitur. Imo potius, uti notatum,
à duabus causis lucrativis procedunt ad duas
onerosas. Neque admitti potest *in d. L. 15. C. de
rei vind.* utrique donatario rem donatam fuisse
traditam. Si enim res simul tradita utrique
fuerit, nullum supereft dubium. Sed ex dict.
text. satis clare constat, agere Imperatores de eo
casu, ubi duobus res quidem donata sed uni dun-
taxar tradita, quemadmodum si duobus res qui-
dem vendita alteri vero eorum solummodo tra-
dita. Neque huic opinioni adversatur, quod
in lege ex causa donationis utrique dominium
rei vindicent, illa enim verba non ius respiciunt,
sed factum, quod nimirum interque donatarius
se dominum rei donatæ factum esse opinetur,
non quod revera utrique domini facti sint. Hoc
enim

46 (35) 56

enim fieri haud potuit, sive enim singas utrique successive rem traditam fuisse, sive alterutri tantum. Per traditionem enim primam omne jus discessit a tradente & translatum in accipientem. L. 20. Cod. de pact. §. 3. Inst. de emt. & vend. quæ de causa traditio posterior nihil amplius quam nudam possessionem operari, & posterior nullo jure sibi dominium asserere potuit: qui enim nudam possessionem habet, dici non potest detinere dominium, L. 54. ff. de R. J.

Th. XXII.

Quod de traditione dictum est, idem ad fictam illam traditionem, quæ fit per constitutum, applicari potest, cum scil. vendens, donans aut aliter concedens rem quam ipse vendit, donat, aut aliter concedit, se se constituit possidere vel simpliciter vel precario ejus nomine, cui ea conceditur, qui Tiraquelle vocatur constitutarius, Tr. de Jur. Const. Possessorii. part. i. num. 1. cuius rei Glossa in L. 77. Quædam mulier in verbo possessionem ff. de R. V. rationem dat, quia ita constituens se alterius nomine possidere sibi ipsi mutat causam possessionis, quæ ratio aliis non placet, quod in L. Quod meo 18. ff. de acq. l. omitt. poss. non dicatur, quod mutet causam possessio-

E 2

nis,

nis, sed desinat possidere: quare Angelus aliam assignat, quia scilicet rei suæ non consistit prearium, L. certe 6. §. ult. ff. de prec. & L. Neque pignus 45. ff. de R. J. Ideo ita se constituendo possidere precario nomine alterius transfert dominum, quod transferre non posset, nisi tradita possessione, per L. 20. C. de pact. quæ hoc modo censetur translata. Quæ & ipsa ratio est, quare per usumfructus retentionem vel conductionem etiam transferatur possessio, quia nec rei quoque suæ ususfructus aut conductio esse potest dicta L. Neque pignus 45. de R. J. Insuper notat Tiraq. D. d. l. n. 4. non modicum interesse inter simplex constitutum sine precario & constitutum cum precario. Quod per illud transferatur omnimoda possessio civilis & naturalis: ita ut penes constituentem nihil remaneat, præter nudam & simplicem detentionem sive detentationem, per hoc autem civilis tantum possessio transferatur: naturalis autem apud constituentem remaneat, L. Et habet 15. §. 4. ff. de precar. Quod tamen ita intelligendum, nisi aliter conventum sit inter contrahentes, ut scilicet ex precario utraque possessio transeat in constitutarium vel ex simplici constituto alteram tantum, vel quod etiam nulla ex utroque transeat, d. leg. 15. §. 4. Ibique Gloss. Th. xxiii.

Unde porro inferunt, ut, cum venditor
teneatur tradere possessionem emtori L. 2. & 3. &
L. Emtorem §. 1. de Act. Emt. hac traditione libe-
retur, qui se constituit possidere nomine emtoris,
nec possit postea ipse emtor agere ad hujusmodi
traditionem, sed ei tantum rei vindicatio
& publiciana in rem actio aut interdictum uti
possidetis competit: quod tamen alii intelligunt,
quando venditor constituit simpliciter nomine
emtoris possidere, secus si precario; neque enim
tunc liberetur, sed possit conveniri ad traden-
dam naturalem possessionem: utut nonnulli sim-
pliciter affirment, venditorem liberari à tra-
ditione constituendo se precario possidere no-
mine emtoris, quasi nihil intersit, constituat sim-
pliciter an precario. à quorum tamen sententia
recedunt statuentes, quod per constitutum sive
simplex sive precarium, liberetur quidem ven-
ditor à traditione juris non tamen à traditione
facti, scilicet ab actuali sive reali possessione, sive
detentatione quam & ipse tenetur tradere, non
obstante constituto vel precario. quas opinio-
nes refert Tiraqu. supra dict. loc. & posteriorem
meo iudicio recte sequitur, quia possessio,

E 3

quæ

35 (38) 56

quæ in rei vindicatione requiritur, non proprie
& stricte, sed latius accipi debet, ut per possesso-
rem etiam nudus detentator intelligatur, L. 9. ff.
de R. V. Quod multo magis verum est, si is, qui
se constituit, vel simpliciter vel precario possidere
nomine alterius, promittat præterea tradere pos-
sessionem vacuam & liberam, qui non liberatur per
hujusmodi constitutum, cum teneatur possessio-
nem ipsam realem liberam & vacuam tradere, ne
illa verba promissionis sint superflua.

Th. XXIV.

Notant insuper interpres ex illa diffe-
rentia simplicis constituti & precarii, illud quoque
sequi, ut si quis primum constituat se possi-
dere precario nomine creditoris, deinde consti-
tuat se simpliciter possidere nomine alterius, cui
rem ipsam vendit, in hunc emtorem transire
omnem possessionem & dominium & credito-
rem possessione privari, licet secus esset, si primum
constituisset se simpliciter possidere, nomine il-
lius creditoris; quamobrem multo utilius esse
simplex constitutum quam precarium; cum illo
utraque possessio & civilis & naturalis transeat;
ex precario autem semper civilis tantum trans-
feratur, nisi aliter conventum sit. Ex quo &
illud

(39)

illud colligitur, ut si venditor constituerit se possidere nomine emtoris, non possint contrahentes solo dissensiū discedere à venditione ipso jure, nisi res ipsa tradatur, cum jam tradita fuerit per hujusmodi constitutum Glossa in L. ab emtione ff. de pact. Interim tamen sufficere retraditionem etiam per constitutum vel prearium, ut in prima traditione facta fuerat; Sed neque retraditionem neque constitutionem novam requiri cum aliis sentit Jason. in L. ab emtione ff. de pact. Colum. penult. vers. tu potes tenere: Quia cum res vendita sit adhuc penes venditorem non opus est alia traditione, cum id pro traditione sit, L. Qua ratione 9. §. 5. interdum. ff. de acq. rer. dom. Obtinet itaque constitutum suam vim quamdiu durat causa sive titulus super quo interponitur, ea vero causa finita vel cessante aut resoluta resolvitur, finiturque constitutum, cum & alias cessante causa cesseret effectus; L. generaliter, 25. C. de Episc. & cler. & cap. Et si Christus de jur. jurand.

Th. XXV.

Sed si primum fuerit res tradita realiter, an pro retraditione sufficiat constitutum vel prearium, an vero opus sit, ut retradatur realiter
itidem

itidem controversum est & traditione reali opus esse, nec sufficere constitutum videtur voluisse cum aliis Dd. Gloss. in L. ab emtione 58. ff. de pact. Sed Baldus ibidem contrarium tenuit, ut & Jason. Col. antep. vers. 3. licet enim is, cui v. g. vendidi & realiter tradidi, realiter possideat, nihil tamen prohibet quin per constitutum ejusdem rei possessionem transferre possit, nam qui realiter possidet potest & realiter per constitutum tradere.

Th. XXVI.

Maritus rem dotalēm tradendo beneficio competentiæ renunciasse videtur, L. nam & maritus 9. ff. de cond. indeb. quod & tum fecisse intelligitur si constituat se nomine uxoris possidere, quare nec tum privilegio illo uti poterit Bald. in L. si filio-fam. 25. ff. sol. matr. Alia adhuc ad hancmateriam pertinentia in medium proferre potuisse, nisi temporis ac instituti ratio hoc prohiberet, ac filum hac vice abrumpere juberet. Sit itaque

S.

D.

G.

